

ΔΑΦΝΗ

ΕΤΟΣ Α. - ΑΡΙΘΜΟΣ 26

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — 28 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1910

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΣΠΥΡΟΣ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΔΩΡΟΥ 6 (ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ)

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΛΕΜΠΑΧ

ΣΠΟΥΔΗ

“Δ Α Φ Η Η”

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤ’ ΕΜΠΗΤΗΝ
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΟΥΔΕΜΙΑ αίτηση προς έγγραφην συνδρομήν των λαμβάνεται δε’ όντιν, εάν δεν συνοδεύεται υπό του αντίτιμου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

- Εσωτερικού..... Δρ. 5
- Εξωτερικού..... Φρ. 8
- Αμερικῆς..... Δολλάρια 3
- Ρωσσίας..... Ρούβλια 3

Αί συνδρομαί αρχίζονται και λήγουν οιανδήποτε εποχίην του έτους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ

Αγγελίαί και Διαφημίσεις Λεπτ. 20 ο στίχος
Καταγορ. Τραπεζών και
Εταιριών..... Λεπτά 70

Τά φιλολογικά δημοσιεύματα καταχωρίζονται δωρεάν, με τήν σειράν των, άν εγκριθώσιν, και έφ’ όσον επαρκεί ο χώρος του φύλλου.

- * Η προληπτική είνε ύψος άναρτήματος.
- * Τά χειρόγραφα δέν επιστρέφονται.

ΝΕΕΣ ΠΝΟΞ

ΝΕΚΡΑ ΕΙΔΩΛΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Οί άνάστοροι θέλου τον άπέραντον πυρρουν έπαρνοσαν άδιάκοποι και άτέλειτοι από πάνω μας. Μά και μεις ποτέ άλλοτε δέν νοιώθαμε βαρεια άσθερα να μάς κρατουν τά πόδια, παρά μόνον όσας φορές εζητούσαμε να ξεκουράσωμε για λίγο τό βλέμμα άπάνω στό αιματόπνιχτο και άγιασμένω χέμα.

Οί μεγάλες φλόγες έγενονσαν τώρα τραλλές κι’ έξωτικές άνταύγειες μέσα στό θαμντό μυστήριο των κρεμασμένων άσιπίδων.

Και ή φυχή του κόσμου σιγανά-σιγανά εξεφώνησε:

—“Ο μεγάλες και Ιερές πανοπλίες! Σεις που τά τά τιτάνενα νεύρα εζώσατε και τών παληών θεών έκοσμήσατε τά Δαμομένα στήθα. Άν τής Ζωής οί φλόγες περνάνε σήμερα τις άπέραντες στρατές του νεκρού βασιλείου σας, μή νομιόσατε πως έστέρεψεν ό σεβασμός των ανθρώπων. Τήν αιώνια πνοήν των άρχαίων χρόνων, που έσας υπεράνηρωσε έστησε στής άόσας τούς πανώφλους βωμούς, αυτήν καρτερόμια στό κατρακύλισμα των νέων αιώνων. Ή! που έπέταξαν ή παλιά πνοή, μεγάλας και Ιερές πανοπλίες;

* Αδιάκοπα προς τά έμπρός έπροβαίναμε και τό σκοτάδι πάντα προς τά πίσω άρροκινούσε. Και πολλές φορές ένας βαθύς στοχασμός έκυβέρνησε Δεσποτικά τήν φυχή μου: “Άλληνα λοιπόν πως ή φωτιά του χεριού μας και τό ανθρώπινον φός έχουν τή δύναμη να νικήν τό σκοτάδι;

Μιά άτέλειωτη σιγή από γιγάντιες κι’ αλλοπαρές κολώνες έπροβάλεον έξαφνικά στό γοργόπερασμά μας. Σάν ώπλιστοίμενοι φίλακες έφώναζαν έκεί οί γιγάντιες κολώνες. Και γύρω μας έθάρρυνες πως κάποια παράξενη φωνή έρωτούσε: Ποι πάτε;

Και ή φυχή του κόσμου σιγανά-σιγανά εξεφώνησε:

— Βίβαινα, που πάμε; Στην πρώτην αυτήν κολώνια οι βαρειές άλυσίδες εδέσμεψαν άλλοτε κάποιον παλαιόν Τιτάνα. Και τό Ιερόν αυτό σημάδι δέν πρέπει έμεις να διαδοθμε δίχως τά χειλια μας να αισθανθών τήν άδυστην και υπερκάσμιαν άγιοσύνη. Σκύψα κι’ άπαλοφίλησε τήν νεκρή κολώνια! Σκύψα!..

* Ένα άγριεμένον τρίξιμο στό σκοτεινό βάθος άντήχησε—κάποιο δλόφρικτον τρίξιμο από παλιές και σφαλσιότες νεκροκάσες. Και σύνερα άκούσθησαν τών άσιπίδων ή κλαγγή και τών θαμπών άρμάτων τό άνατάραγμα, που θάρρυνες πως γύρω μας έφροντίζον ή άδρόφονες πολεμικές φωτιές. Μιά βαρεια μυρωδιά—μυρωδιά από σκουριασμένα κόκκαλα και σαπισμένες σάρκες, θόλλωνες κι’ εδουνη τή ματιά μας. Και μέσα στό τραλλό χοροπήνημα των άπονύχτερων Ιουκίων, έπρόβαλλον άχρά κρανία στες κορυφές μαύρων ασκελέρων!

Και κάποιες άγνωστες και βαθειές φωνές δλοῦθε τώρα άντηχοῦσαν,

— Ποιοι βραχνάδες τήν άληθινή στρατα σας κλειόνε; Τι ποθει κι’ αναζητή ή Ζωή στα καταχθόνια βασίλεια της νεκρας; Έδω κοιμόνται μονάχοι οι άνισχυροί, που τά στα στα των πυργόνονται ώσαν βωμός της άδυναμίας. Ο βάρβαρος αυτός σεβασμός σας γιατί δέν στέκεται άπόμακρη, αλλά περνάει τις σφαλσιότες μας πύλας; Γιατί δέν πιστεύατε πως ή παλιά πνοή, που εδω σ’ έμας άναζητάτε, άγκάλιασε τό φθος κι’ έφλησε, ώσαν άλλοτε, τό κάλλος; Οί δυνατοί πυρσοί σας, ώ σκυφοί στρατοσκόποι, δε στέκει να φωτολάμπουν στό θανάτου τό ζόφο, αλλά στής Ζωής τό μεγάλο σκοτάδι!

* Όταν τά μάτια μου έλευθερώθηκαν από τά βαρεια φτερά του κυβερνήτη βπνου, εςρήκατα ξεπλωμένος σ’ έναν ελοπερσάνω κάμπο....

Έκει κάτω στό άπέμακρον βάθος έροδόςκαζεν δλόγλυκα ή χαραγή και κάποιον παρθενικόν φέγγος εζωσογονόσατε τό βουδόν άγνωθάμωμια τ’ ουρανός.

Σάν εσηκώθηκα άπ’ τά χόρτα, αισθανόηκα μέσα μου κάτι τι άγνωστο να με τραβή έκεί κάτω.... Και έτρεφα με λαχτήρα τον τό φθος....

ΑΓΓΕΛΟΣ ΣΟΥΛΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ

Τό παρόν φύλλον είνε τό τελευταίον έκδομένον δικτασέλιδον, συμφώνως με τήν έν τψ φύλλψ 23 δήλωσίν μας.

Έκ τής κυκλοφορίας αυτού δε’ ως και των προηγουμένων φύλλων του Ίανουαρίου, έξαφνωσέν κατά μέγα μέρος τήν άπόφασίν μας περί τής περαιτέρας έκδόσεως τής «Δάφνης» ως έβδομαδιαίας ή μηνιαίας.

Όπωςδύποτε, τό ερχόμενον φύλλον θα είναι δωδεκασέλιδον, όπως και πρότερον, ελπίζομεν δε’ οτι ή άγάπη των συνδρομητών και αναγνωστών μας, θα μάς επιτρέψη έπιδοτες τήν «Δάφνην» με τόν αυτόν πλούτον ύλης και εικόνηων όπως και κατά τους παρελθόντας μήνας. Άς ίδωμεν.

ΑΠΟ ΟΣΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΟΙ ΧΟΡΟΙ

Οί Αθηναίοι προετοιμάζονται τώρα για τήν ύποδοχή του Καρναβάλλου, και ό κομότης του Χάλεψ ή ένθουσυνέλευσις έλπιουμένησαν πλεον.

Ο Καζαμιάς και τά ντόμνια, ό Θεοδοσιου και ή μάσκαίς στής διάφοραίς βυρβυρναίς άγγέλων οτι ό βασιλεύς της τρέλλας έρχεται με τό έπιτελειό του, και οί Αθηναίοι σπεύδου να έτοιμασθούν δια τήν ύποδοχήν, για να μη καταγορηθούν κατόπι ως αβυλόξενοι σ’ ένα βασίλειον, τόσον εφθήμερον, άλλα και τόσον άγλαπυμένον!

Οί Αθηναίοι χορεύουν και δέν είνε ή περιβολή, άν πούμε, οτι όλη ή Αθήνα έχει μεταβληθή σέ χοροδιδασκαλείο!

Όπ όσον και άν περάσει, όπου και άν πάτε, τό ίδίτε της λευκαίς πόρταις του χοροδιδασκαλείου και ό’ άκούσατε και τούς Στόνους της Ρεζάν, ή του Βατζερ-Στράουμ.

Αν μπήτε και μέσα σ’ αυτό — και όά μπήτε, διότι όαδ’ όθει κατ’ ευθειαν σ’ αυτό ή μουσική — θά ίδίτε τό παλιό καθενείο, ή τό γνώριμο άλλοτε μαγαζάκι της γειτονίας, μεταβεβλημένο σέ Ιερείο της Βακχιδος, και ό’ άντικρύσετε τόν άλλοτε καφετζήν, ή άπόδραστον ύπαξιωματικόν, ή τόν ψάλτιν της γειτονικής εκκλησίας να δειυθύνη τά τούρ και τά μπαλανσέ!

Δέν όαδ’ λέγω ποίους θά βρῖτε έκεί να χορεύουν, δια τόν άπλούστατον λόγον, οτι δέν θά λείπη κανείς, άφοϋ όλοι έχουν παραδοθή στα στροβιλισμάτα του βάλς και τής πόλας.

Χορεύουν στα σπῆτια, στα γραφεία, στα έργοστάσια, στό δρόμο!

Περπατούν τώρα και χορεύουν τήν στροφή του Βάλς!

Και αυτό δέν είνε τό παράξενον, άφοϋ και στη δουλειά τους άκόμη, με τόν πρώτον ήχο του όργανέτου στό δρόμο, ό έμπορού-πάλλυλος, ή ό φοιτητής, ό γραφεύς, ή τό μοδιστράκι θ’ άφήση τήν πελάτιδα τό βιόλιον του, τό γραφεϊό του, ή τήν βελόνα της, και θά παραδοθή στη μέμη του στροβιλισμάτου!

Τά καυμένα τά πόδια τί τραβοϋν! Άλλ’ όχι! Πρέπει να είνε εύχαριστιμένα, άφοϋ σ’ αυτά τώρα ό κάτοχος των όιδει τήν μεγαλειότερα προσοχή, και τά περιβάλλει με άγάπη και έμπιστοσύνη, για

της γραμμαίς της καλλιτεχνικαίς και για τούς γύρους τούς γεωμετρικούς που ζωγραφίζουιν κάτω στο πάτωμα.

Τά άτυχή! Άλλοτε ήσαν καταδικασμένα να σύρουιν μάταια τόσο βάρος — τό σώμα — στους όρμους!!

Κρονη

Δ’ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ “Δ Α Φ Η Η Σ.”

Συνεχίζοντας τάς προκηρούξεις διαγωνισμών έμμέτρων μεταφράσεων εκ διαφόρων λογοτεχνιών, προκηρούσσομεν σήμερον έμμετρον μεταφρασίν δύο Ιταλικών ποιημάτων. Χρόνος ύποβολής των μεταφράσεων μήν από σήμερον. Ίδε γενικήν προκήρυξίν έν 22φ φύλλψ της «Δάφνης».

I

SOPRA LA MORTE

SONETTO

Morte, che se'tu mai? Primò dei danni
L'alma vile e la rea ti crede e teme;
E vendetta del Ciel scendi ai tiranni,
Che il vigile tuo braccio incalza a preme!

Ma l'infelice, a cui de'luighi affanni
Grave è l'incarco, e morta in cuor la

[spreme,

Quel ferro implora trocar degli anni,
E ride all'oppressar dell'ore estreme.

Fra la polve di Marte e le vicende
Ti sfida il forte, che ne'rischi indura;
E il saggio senta impallidir ti attende.

Morte, che se'tu dunque? Un'om obra

[oscura,

Un bene, un male, che diversa prende
Dagli affetti dell'nom forma e natun.

VINCENZO MONTI

II

PER UN BIBLIOTECARIO

EPIGRAMMA

Fa la fortuna cieca
L'ignaro Lodovico
Di gran biblioteca
Custode, e tosto io dico:
Sarà, se non isbaglio,
L'eunuco nel serraglio.

SAVERIO BETTINELLI

Ο ΒΡΑΧΟΣ

Με τό βλέμμα πέρα μακρῶν στή γαλήνη
Από τής άντάρας τήν άγρια βουή,
Απράγματος στένω σιῶν χρόνον τή δινη
Αντιλάλο στένω σιῶν κῆδῶν φωνή.

Βροχές κι’ άνέμοι τά στήθη με χνουῦνε
Στά πόδια με’ ορειλάζον θαλάσσια στοιχεϊά
Χτίει άστροπικῆν ποιά στήθη μιλῶνε
Νά ιδῆς γρανιτῆνα ποιά τόσι καρδιά!

Σερ. Παυλόπουλος

Ανθρος

“ΑΛΛΟΣ ΚΟΣΜΟΣ,”

ΔΡΑΜΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΡΕΙΣ

ΠΑΥΛΟΣ.—Τήν στιγμή έκείνη;... ΕΑΕΝΗ.—Νά! διάπλάτα ανοίγει ή πόρτα και εισορμά ό πατέρας σου!.. Νομίζω πως τόν βλέπω άκόμη, άγριο, με σηκωμένα τά μαλλιά, με άστραπέδες στα μάτια!.. “Ατιμοί! φωνάζει και πυροβολεί. Ή σφαίρα του δέν με εβρίσκει! ΕΙχα πέσει: τήν ίδια στιγμή λιπόθυμη! Οταν συνήλλα... έκείνος... ό πατέρας σου... ήταν στό κρεβάτι... Έτοιμόθάνατος! Μάδρες όρες! Ζήτησα να τόν ιδῶ... δέν ήθελος! Πέθανε με τήν ιδέα, οτι τόν είχα άτιμώσω. Έγινε από τότε ή ζωή μου ένας θρήνος άτέλειωτος. Δέν εβρίσκα τήν γαλήνην παρά μόνον στα μάτια σου!.. Στα μάτια του παιδιού μου, από τά όποια εβλεπα να άνατέλλη για μένα κάποια έλπίδα για τό μέλλον και κάποια προίγια για τό παρόν! Ψάξε, Παύλο μου, ψάξε βαθύα στη μνήμη σου (πλησιάζεις και λαμβάνει τήν χειρά σου). Θυμάσαι να σαφράσ ποτε μόνον; Θυμάσαι να βγῆκα ποτέ από τό σπίτι μας για να δοκιμάσω του κόσμου τής χαρές; Άπ’ τήν ήμερα που βγήκε έκείνος νεκρός, έκλεισα τό σπίτι μας! (Μετά διακοσῆν, άφοϋ ήλπει μακρόν βλέμμα προς τον Παύλον). Αὐτή είνε ή δικαιολογία μου “Ο!.. Νάξερεις, παιδί μου, σε τί άγνοια με εδύθησε! Ποτέ δέν μπορούσα να φαντασθῶ, οτι θα έγένετο άνάγκη να άπολογηθῶ έμπρός στό γυϊό μου. Παύλο μου!.. Θα μου ύποσεθησε, οτι θα τά λησμονήσες ελ’ αυτά!..

ΠΑΥΛΟΣ.—Τήν καρδιά μου σπαράζει άφάνταστη άπελπισία και νομίζω πως άκούω τόν σκοτωμένο πατέρα μου να φωνάζη για έκδίκησι!

ΕΑΕΝΗ.—Τί; Άκόμια; Στην καρδιά του παιδιού καμμά λοιπόν έν έχει άπήχησι; ή ραγιόμένη από τήν συντριβή φωνή της μητέρας;

ΠΑΥΛΟΣ.—“Άλλοίμονο! λόγια μόνο μου είπες! ΕΑΕΝΗ.—Δόγνια!.. Κι’ άπ’ τά λόγια αυτά δέν ήλθε στην ψυχή σου ένας άντιλαλος, που να σου βροντοφωνήσῃ πως είμαι άθψα; Και τά δάκρυα αυτά που θολώνουν τά μάτια μου, τίποτα δέν σοῦ δείχνου; Και τά τόσα χρόνια της θυσιασμένης ζωής που πέρασα κοντά σου, δέν μπορούν να σοῦ εβαλψούν τό φαρμάκι, που σοῦ στόλαξες σέ λιγα λεπτά έκείνος;

ΠΑΥΛΟΣ.—Κι’ ό Δάφνης... τί θέλει εδῶ;... ΕΙνε ό μόνος που θυσιόμια νεκράται μαζί με τόν γιαιτό!.. Έγεις θέσι αυτός στο σπίτι του σκοτωμένου; ΕΑΕΝΗ.—Να!.. Έχεις δίκην... Πρέπει... Πρέπει νανε πλήρης ή άπολογία! Άκούσε λοιπόν! Ο Δάφνης, πιάστε με, (τσιούκισα) Παύλε!.. Δέν έχω

καλά άπ’ τήν πληγή του, έφυγε... Πήγε μακρῶα... Στην Αμερικῆν... Υπέρος ύστερα από δέκα τρία χρόνια! Και μια μέρα με έπεσεφθαί μαζί με τόν γιατρό! Ζήτησος δέν τονυμφεούθ. Ήταν πλούσιος! Του άπήνησα, οτι έγω άνήκη εις τό παιδί μου και του εδήλωσα, οτι ποτέ πια δέν θάβαλα ν’ άκούσω τέτοια συζητήσι!.. Μοῦ εζήτησος έπειτα να είνε φίλος μου...

ΠΑΥΛΟΣ.—Φίλος; ΕΑΕΝΗ (καταβιβάζουσα τήν κεφαλήν). Και δέν του τό ήρήνηκα! Δέν ήξερα οτι δέν είνε ένοχος; Άπό τότε έρχεται τής γιορτές εδῶ! “Άλλ’ άν τό θελήσῃς συ, κι’ αυτό θα γίνη! Δέν θα ξαναβρῆ! ΠΑΥΛΟΣ.—Είμαι σάν και έκείνο που συντριβεται σέ άγρια τρικυμία και κατατσίχλη ζητεί ν’ άντικρύσει τήν ελπίδα. Τά λόγια σου δέν σοῦ δείχνου έκείνος που ζητώ (δύρητικῶς). Μητέρα, εσεις αποδείξεις; Μητέρα σκέψου οτι μπορει να είνε ή τελευταία φορά που σοῦ μιλά με τό ύνεμα αυτό!.. Μητέρα έχει αποδείξει;

ΕΑΕΝΗ.—Δέν θ’ άκουσα καλά!.. Είνε ή τελευταία φορά που με λες μητέρα!.. Θέλει αποδείξεις; αυτή είνε ή άπάντησίς σου στην συντριβή και τον παραρημό της μητέρας σου; Τά δάκρυά μου, δέν μπορου να σβῶσουν άπ’ τήν καρδιά σου, τά μαύρα γραμμάτια που έγραψε τό μετρος ενός έχθρου μου; Παύλο! είμαι άθψα! Κράτιστα τό θυμό σας όπως τό ήπια!.. Σταχτεί της γαίης, νεκρόν ας ιδῶ εσένα, άν λώφ πέμματα...

ΠΑΥΛΟΣ.—Κάθε άθψος έχει τάς αποδείξεις του. ΕΑΕΝΗ.—Γιατί τά λόγια σου δέν μου δινου τό θάνατο για να λυτρωθῶ; Τραλλή πως δέν έγινα, έπειτα από τά έρείπια αυτά τά καμινωμένα που σωριάζονται γύρω μου;

ΠΑΥΛΟΣ.—Με λιγα, πολύ λιγώτερα λόγια, θα μπορούσες να μου δείξῃς ποῦς πρέπει να σ’ αγαπῶ όπως προτῖται!

ΕΑΕΝΗ.—Καμιά, καμιά λοιπόν άγάπη δέν έχει τό παιδί για τή μάνα; Είνε έτοιμη πάντοτε ή μητέρα να δῶση τή ζωή της για τήν ευτυχία του παιδιού της! Και οῦ έρχασος τώρα σαν δικαστής, σάν δήμιος, να γυρέψῃς άπολογία! Κι’ ένοχος άν ήμου για τό μεγαλήτερο έγκλημα δέν ήμεινα να περιμένο έπιείκεια από τό παιδί μου; Κι’ άν φέρω αποδείξεις και πισοθή, νομίζεις πως μπορουμε πσια άτσι να ζῶμε, όπως προτῖται; Άκούσε! Μπορουσα να σοῦ φέρω αποδείξεις! Άλλά δέν τό κάρνω! Άν ήλθῃς, πιάστε με, (τσιούκισα) Παύλε!.. Δέν έχω

OSCAR WILDE DE PROFUNDIS

Τό μυστικόν δεϊτνιν με τούς συντρόφους του, εις εκ τών ύποκριν ηῆδόν ειχε πωλήσει άντι άμοιβής ή ψυχική δούνη εις τόν ήσυχον σεληνοφώτιον κηπιον: ό ψευδής φίλος πλησιάζον αυτό ούτως ώστε να τόν προδούση με έν φιλήμα: ό φίλος δοιτε άκόμη έπίστευεν εις αυτόν, και έπι του όποιου ός έπι βράγον έπίστευε να κτίση μίαν οικίαν καταφυγίου δια τόν “Ανθρωπον, άλλ’ ό όποιος τόν ήρηνήθη μόλις ό πετεινός έφώναξε τήν αλήγη ή τέλεια του ερασιμότης, ή εγκαιτησίσις του, ή άτοδοχῆ του, κάθε πράγματος: και μαζί με αυτά όλα τοιδάται σκηναί ό πως οτε ό μέγας Ιερεύς της ορθοδοξίας εσηζεν έν οργή τά ίμάτια του, και ό λειτουργός της πολιτικής δικαιοσύνης εζήτη έν δώρο τή ματαία έλπίδι του να καθαρίση εαυτόν εκ τής κηλίδος έκείνης του αθώου αίματος, τό όποιον κάμνει αυτό τό κατακρινόμεν της Ιστορίας πρόσωπον ή σέπτης της τελετής της λύτης; ή σταίρωσις του Άθώου προ των οφθαλμών της μητρος του και του όποιου τόν όποιον ήγάπα! ό στρατιώται οι όποιοι έχαροτόποιαν και έρωικτον τούς κώβους δια τά ένδιμάτα του: ό τρομορός θάνατος δια του όποιου έδωσαν εις τόν κόσμον τό πλεόν αιώνιον σύμβολον του και ταφή τελευταίος εις τό μνήμη του πλουσιου έκείνου άνθρώπου, οτε τό σώμα του περιεπλήχθη εις αιτυγιακά όφάρματα και ερχισθη με άρώματα μεγάλης άξίας ως να ήτο υίος βασιλέως. Οτε τις θεωρεί αυτά από τή άποψίν της τέχνης μόνον δέν δύναται παρά να είνε ευγνώμων οτι τό μέγιστον καθήκον της Έκκλησίας είνε ή παράστασις της τραγωδίας άνευ τής αίματοχυσίας: ή μυστική πραγμασία, μέσον των ένδυμάτων

του διαλόγου και των κινήσεων άκόμη του Πάθους του Κυρίου της; και είνε πάντοτε πηγή ήδονης και θαυμασμού εις έμε να ένθυμοίμαι οτι ή τελευταία επιβίωσις του ελληνικού χορού, άπωλοσθέντος δια τήν τέχνην άλλαχού, ευρίσκει εις τόν ύπρητην τόν άπαντιώντα τόν Ιερέα και τήν λειτουργίαν.

Και όμως ολόκληρος ή ζωή του Χριστού—τόσον τελείως δύναται να γίνουιν έν ή θλίψις και τό κάλλος της τής σημασίαν των και τήν έκδηλώσιον των—είνε αληθώς έν ειδυλλίον, άν και τελειούη μη τό καταπέσιμα του ναού εσηκομένου, και τό σκοτός άπόλινόμεν έπι του προσώπου της γης, και τόν λίθον κυλλόμενον μέχρι της θύρας του μνησματος. Πάντοτε τις σκεπεται περι εθ οῦ ως περι νεαρούς μνηστήρος μετά των συντρόφων του, όπως τή αληθεία κάποιου και ατύος περιγράφει έν εαυτόν του, ως ποιμένα άποπλούσινόμεν έν τινι πεδιάδι με τό ποιμνίον του πλῆθος ευρισκιν προσίνης χλόης ή ψυχοϋρρακίον: ως αιδόν προσπαθούνα να κτίση εκ της μουσικής τά τείχη της Πόλεως του Θεου! ή ως εραπειτήν δια του όποιου τόν έρωτα ό κόσμος ήτο πάρα πολύ μικρός. Τά θαμιάτα του μου φαίνονται τόσοσ κομψά όσον και ό ερχομός της άνοησις, και έντελώς φυσικά. Δέν βλέπω καμμίαν δυσκολίαν να πιστεύσω ότι τοιοϋτον ήτο τό δειλιητρον της ατομικότητος του ώστε άπλως ή παρουσία του να ήδύνατο να φέρη ειρήνην εις τάς άγονιάσους ψυχάς, και οτι έκείνοι οίτινες ήγγιζον τά ένδιμάτα του ή τις χείρας του ελησημόνον τόν πόμον των η οτι οτε διήχρετο τήν οδόν της ζωής δια μέσον ανθρώπων, οτινες δέν έγνώριζον τό μυστήριον της τό έβλεπον καθαρά, και άλλοι οίτινες ήσαν κομποί εις κάθε φωνήν έκτός της ήδονής δια πόντην φορών ήκουον τήν φωνήν της άγάπης και τήν ευρισκον “μουσικήν ως του Άπόλλωνος τής βαβίτιον, ή οτι πονηρά πάθη εφευγον έπι τῶ ερχομῶ του, και άνθρωποι τών όποιον αι ευήθεις ζωαί δέν ήσαν παρά τρόπος θανάτου, έγείρουτον τρόπον τινά του μνηματος δέν τους έκάλει” ή οτι οτε εδιδασκε έπι της

αποδείξεις! (Σηροίεται δια να μη πέση). ΠΑΥΛΟΣ.—Νά, δέν έχεις! Ή άγάπη σου είνε τό αίσθημα που και τήν καρδιά του μηχανικού ύπάρχει! Ποτέ δέν με άγάπησος όπως έπρεπε! ΕΑΕΝΗ.—Πάθος! πάθος! μή βλασφημής! ΠΑΥΛΟΣ.—Ό άλλος, ό αδελφός του πατέρα μου, με άγάπησος αληθινά! αυτός υπήρξεν ή αληθινή άφροσύνη για μένα! Έγινες ατία να σκοτωθῆ ό πατέρας μου και έπρεσε τόν φρονιά του στο σπίτι σου και φίλο τον έκανες του γυϊού σου! Μεγαλήτερο έγκλημα είνε;

ΕΑΕΝΗ.—“Αν είχα έχθρο, που να μη βρῖσκη στον κόσμο βασανιστήριον Ικανόν για να χορτάση εκδίκηση, κι’ ό έχθρός μου αυτός θα με λυπότανε τώρα! ΠΑΥΛΟΣ.—Έκεινος, που πατέρα μου ο αδελφός, έπέρασε τήν ζωή του στην σκέψη μου. Έβασανισθη κι’ άπέκτεςος περιουσία μεγαλή, για να μου τήν δώση έμένα! αυτό έκανε αυτός... ένψ οι άλλοι... ΕΑΕΝΗ.—Οι άλλοι; ΠΑΥΛΟΣ.—Τῶ ξέρεις!.. Όταν πέθανε ό πατέρας μου είχαμε μεγάλη περιουσία. Πέθανον έπειτα και οί άλλοι σου γονεϊς. Ήταν ή κληρονομία τους άρκατή. Και τώρα;.. Ουτε της οχθρότα, που ήταν πατρική μου κληρονομία δέν έχουμε! Ή άλλες έπαγώθησαν μετά τόν θάνατό του. Και ποιος εβρει; οῦ’ αυτός δέν θα υπήρχον, άν δέν έμπόδιζε τήν ζάσθησιν του νόμος! Δέν ξέρω που έχλασθήσαν ελ’ αυτά τά χρίματα! Τρέμο... τρέμο... να φαντασθῶ οτι είνοναι ή βίασις μιας άλλης μεγάλης περιουσίας!

ΕΑΕΝΗ (ως καθ’ εαυτήν).—Ακόμη!.. άκόμη!.. ΠΑΥΛΟΣ.—Κι’ ένκινδύνασα εγώ να μείνω χωρίς τίποτε! Θέμου κατάδικος της ζωής, όπως τόσοι άλλοι. Θα με περιφρονούσαν έκείνοι που κοριαρχούν στον τόπο μας με τήν ευγένεια του πλούτου των. Ο έργοσος του στρατηγού της άπαντασάσεως θάπρεπε να κρατή χαμηλωμένη τήν κεφαλή εδῶ που υπάρχει ή τρομοροτέρα τών δουλειών!.. ή δουλειά του χείματος. Θέμισα με τόν μουθό του σημαφόρου μόνο! έκεί θα μεεργνες! Και τό άποκαλει άγάπη και άφροσύνη αυτό; Και δέν έφανταξο οτι αυτό και μόνο όταν θάκουω τό παιδί σου θα ερχότανε να σοῦ γυρέψῃ λόγο; Είνε κακή, πολύ κακή ή άγάπη που δείχτες στα παιδιά σου!

(Η Έλένη κατά τό διάστημα αυτό σπαίχει τά σημαία ανθρώπου διενός πάσχιοντος, καταβάλλουσα όλας τάς δυνάμεις της όπως σωματωσθη).

(Ακολουθεϊ)

πλευράς του βράγου τό πλήθος ελισθιόμει τήν πείναν και τήν δίψαν και τάς φροντίδας του κόσμου, και οτι εις τούς φίλους του, οίτινες τόν ήκουον κατά τό φαγητόν ή λιτή τροφή τους ούς έφαινετο πλουσία, και οτι τό ύδωρ είχε τήν ευένισιν καλού οίνου, και οτι ολόκληρος ή οικία επλούτου άφομάτων και νάφου.

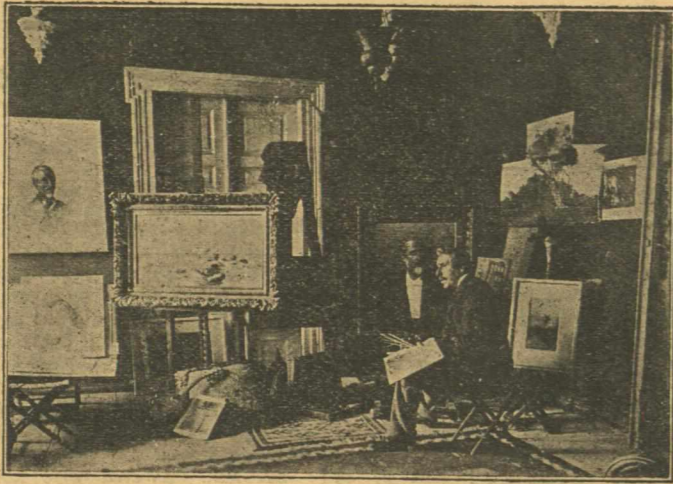
Ο Ρεναν εις τήν Vie de Jésus—τό φιλιάνθρωπον πέμπτον ευαγγέλιον, τό ευαγγέλιον τό συμφωνούν προς τόν Άγιον Θωμά, δύναται τις να ειπῆ—λέγει κάπου οτι του Χριστού τό μέγα κατορθωμα ήτο οτι έκαμε τόν εαυτόν του άγαπήτον μετά τόν θάνατόν του οπως ήτο και κατά τήν ζωήν. Και, βεβαίως, εάν ή θεσία του είνε με τους ποιητάς, είνε ό άρχηγός όλων των ερασιών. Είδεν οτι ή άγάπη του τό πρώτον μυστικόν του κόσμου, τό όποιον οι σοφοί προσεπάθουν να ευθουν, και οτι μόνον δια της άγάπης ήτο δυνατόν να πλησιάζη ειτε τήν καρδίαν του λεαρού, ειτε τούς πόδας του Θεου.

Και ύτερώωσ δλον, ό Χριστός είνε ό μέγιστος των άτομιαστών. Ή ταπεινοφροσύνη, ως ή άποδοχῆ του καλλιτέχνου όλων των παθημάτων του, είνε άπλως είς τρόπος εκδηλώσεως. Είνε ή φυχή του ανθρώπου τῶς, τήν όποιαν πάντοτε ό Χριστός ζητεί. Τήν όνομάζει “Βασιλείαν του Θεου” και τήν ευρίσκει εις τον καθένα. Τήν παρομοιάζει με μικρά πράγματα, με ένα σπόρον, με δράκα ζήμης, με μαργαρίτην. Δι’ αυτό κατανοεί τις τήν ψυχην άλλου μόνον μόλις άπελευθερωθῆ όλων των έξάνον παθών, τών εξωτερικών παθών, αδιάρωγων καλών, τών εσωτερικών παθών.

Ανετιχον εις κάθε πράγμα με κάποιον πείσμα θελήσεως και πολλήν άνατοσίαν χαρακτήρος, μέχρις ότου δέν μου έμεινε τίποτε έκτός ενός εις τόν κόσμον. Έγασα τό όνομα μου, τήν θέσιν μου, τήν ευτυχίαν μου, τήν έλευθερίαν μου, τόν πλούτόν μου. Ήμουν φυλακισμένος και πένθη. Άλλά άκόμη μου εβχον μείνει τά τέκνα μου. Αι φνης ήρπάγησαν άπ’ έμου διῶ του νόμου.

(Ακολουθεϊ)

ΠΩΣ ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΜΑΣ

Ο κ. Β. ΜΠΟΚΑΤΣΙΑΜΠΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ

ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣΙ...

(ΣΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑ ΟΥΡΑΝΙΑ Μ.)

Αν μ' αγαπῆς ερώτηρα τὰ ἄστρα νὰ μὸν ποῦνε... καὶ κείνα εἰς ἀπάντησιν ἀοχίαν νὰ οὐρῶνε!

Κατέβηκα στὴ θάλασσα, τὴ μικροκυματοῦσα... νὰ μὰθ' ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ κεί ποῦ τὰ ῥοιτοῦσα,

Ὅλα τους ἀρηθρῆσανε παρηγοριὰ σὲ μένα! καὶ τὰ γλυκὰ τὰ ὄνειρα ποῦχο γιὰ σὲ πλαμένα...

Ὁ Οὐρανὸς ἐγέλασε!... Τ' ἄστρα πάλι βγήκαν! ἢ καταχνῆ κατέβηκε! τὰ σύννεφα χαθῆκαν!

ΣΑΤΥΡΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ

ΓΛΕΝΤΙ

Τὸ γλέντι μοναχὰ εἶν' ἡ ζωὴ ἐγὼ καὶ 'στὴ στερνὴ μου ἀναπνοὴ θὰ θέλω, θὰ γελῶ, θὰ γλεντῶ,

Καὶ ἂν μ' ὀ,τι ποθῶ ν' ἀγκαλιασθῶ καὶ μὲ αὐτὸ γλυκὰ νὰ κυλισθῶ 'στὰ στρώματα... τὸν ἀνέμου τ' ἀπάλα θὰ μὸν 'ν' ἀπὸ τὴν μοῖρὰ μου γραφτὸ,

ΤΟ ΨΕΜΜΑ

Ὡ ἀκόμα τὴ θυμάμαι—χρόνια τώρα—τὴ γρηοῦλα μὲ τὸ κάπσορο τοιμητέρι καὶ τ' ὀλόκροτο κορμί

Κ' οὐκ ἐφθασα σιμά της ὅτ' τὸ κόρφο της νὰ βγαίῃ σὺν μὲ φόβο μὲ λαχτάρα μ' ἀνορθόγραφη γραφῇ

Καὶ τῆς ἔγραφε στὸ γράμμα—ποῦ στὰ χεῖρα μου ἐπῆρα— πῶς τὸν φύλαγε ὡς τότε τῆς μανούλας τ' ἑυχὴ

Πᾶνε μέρες...μὰ ἡ μάνα γράμμα δὲν λαβαίνει ἄλλο κ' ἡ φτωχὴ ἐπιπολιμένη πάει στὴ χάρι της κορὴ

Μὰ τοῦ κακού!!... δὲν ἐσγώρησε οὐ πῆ τὸ πεπρωμένο κ' ἡ φτωχὴ τὴν ἄλλη μέρα χαροῦν μὸν λέει—Νά

Δὲν μὸν βάσταξ' ἡ καρδιά μου νὰ τῆς εἶπω τὴν ἀλήμειά μου νὰ πνίξω καθ' ἐλπίδα τῆς χερσὴ

Καὶ ἀλλάζοντας τὸν τόνο—ὄχι ὁμοῦ καὶ τὸ χρώμα τοῦ φρονιῦ ποῦ εἶχε λάβει τοῦ προσώπου μου θωροῖά

Πᾶνε χρόνια καὶ ἡ μάνα θὲ νὰ περιμένη ἀκόμα καθισμένη σὲ μιὰ ἀκρὴ 'κεῖ δ' ἀπ' ἐπ' τὸ χωρὶο

ΚΛΗΘΕΙΣΙ

— Δύναται τις νὰ χρησιμοποιῆται ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ καὶ ἀπὸ τοὺς φίλους του, δύναται ἐπίσης νὰ χρησιμοποιῆται

ΠΑΡΑΣΕΝΙΕΣ

ΞΑΦΝΟΥ

Ξάφνου μπροστὰ μου, στὴν ἀκρὴ τοῦ σκοτεινοῦ διαδρόμου, ἀνοίγεται ἡ πόρτα. Μόλις ἔχει κάτσω ὁ ἥλιος.

Καί, ἀπὸ τὴν ἀγίαν ὥρα βγαίνει θαλά μὲρ' ἀπὸ τὴν πόρτα ἐκεῖνο τὸ δεῖλό, τὸ κρῖο, τ' ἀλαφρὸ φῶς τοῦ θαλινοῦ...

Καὶ ἐπλημύρισον ὅλο τὸ εἶναι μου κείνη τὴ στιγμή, καὶ σὺν ἑνας ἑστωϊκῶς ἀγέρας, σὺν ἑνα αἰθέριου βουσιῖ βελούδο...

Γιὰτὶ παρουσιάστηκε καὶ χάθηκ' ἔτσι ξάφνου; ΦΙΛΟΣ ΓΙΟΦΥΛΗΣ

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑΙ

ΞΕΝΟΦΩΝ ΣΟΚΟΛΗΣ

Ἀπεβίωσεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ διαπρεπὴς δικηγόρος Ξενοφῶν Σοκόλης, τέως προέδρος, batonnier, τοῦ ἐκεῖ δικηγορικοῦ συλλόγου, μέλος τῆς κοινότητος ἐπιλεκτοῦ.

Ἐκ τῆς γνωστῆς Κερκυραϊκῆς οἰκογενείας, νεαρῶτατος, πρὸ ἐτῶν ἀποκατεστάθη, μετὸ λαμπρὰς ἐν Ἑσπερίᾳ σπουδᾶς, παρὰ τῷ σεβαστῷ ἀδελφῷ του ἐγκριτωτάτῳ δικηγόρῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κυρίῳ Νικολᾷ Σοκόλῃ, καὶ ἐξηκολούθησεν ἐκεῖ ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν τιμῶν τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα.

ΔΗΜ. ΜΑΚΡΟΠΟΥΛΟΣ

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τίθεται τὸ παρὸν φύλλον εἰς τὸ πωστῆρα, μαθάνομεν τὸν θάνατον τοῦ Δημοτρίου Μακροπούλου, λοχαγοῦ τοῦ Ὑψικοῦ Πυροβολικοῦ, ἐπελθόντα κατόπιν μακρᾶς νόσου.

Ὁ μεταστάς ἦτο ἐκ τῶν διακεκριμένων ἀξιωματικῶν, συμπαθέστατος δὲ παρὰ πᾶσιν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ πρόεδρος θανάτως του ἐλύπησεν ὄλους, ἰδιαίτερος δὲ τοὺς συναδέλφους του.

ΤΟ CARNET ΤΗΣ „ΔΑΦΝΗΣ“

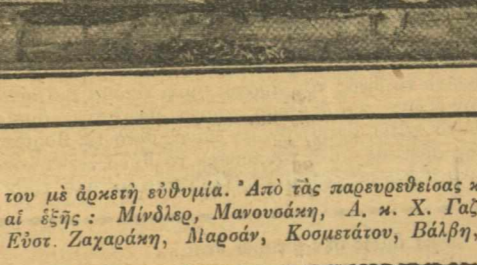
Ἔτχα δὲ διόκληρος ἐβδομάδες νὰ γράφω ἰδὸ carnet. Καὶ δὲν θὰ τὸ ἔκανα ἴσως οὕτως σήμερα ἐξ αἰτίας μιάς...ραγδαίας ἐπιπέλειας ποῦ μὲ κατέχει ἂν...δὲν διαμαρτυροῦντοσιν δύο κορίτσια τῶν ὁποίων ἐξαιρετικῶς μ' ἀρέσει νὰ ἱκανοποιῶ καὶ τὴν ἐλαχίστην ἐπιθυμίαν.

Μεταῦ τῶν ἄλλων ἦσαν καὶ αἱ Κυραὶ καὶ Ἀνίδες: Ἀβέρωφ, Βεροιοπούλου, Τομπά-ζη, Π. Κανάκη, Ζαλάπα, Μαροῦν κτλ.

ΤΟΥ Δ'ΟΣ ΜΥΛΛΕΡ

Πῶς πρέπει νὰ... περιποιηθεῖ τὸν ἑαυτὸν-σας, διὰ νὰ εἴσθε πάντοτε ὑγιεῖς καὶ εὐρωστοί.

δύας Πάλλη καὶ Δ. Λάμπρου. Ἀνὸ τρεῖς πολὺ ὠραῖες τουλίτες. Κυριακῆ: Ἡ συνηθισμένη προσοπερὶς σὺ ὠραῖο οἰαί τῆς Κας Παπαλοσάφου. Καὶ ποῖα δὲν ἦτο! Προσοπέρα ἀπὸ ἐξήγητα ζεύγη σὶς παρδούλλες. Καὶ ἐδῶ ἀρκετὲς εὐμορφες τουλίτες.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ

Μετὰ δεκαπενθήμερον ἐν Ἀθήναις διαμονήν, ἀνεχώρησε πρὸ ἐβδομάδος ἐπιστρέφουσα εἰς Σύρον ἡ ἀξιότιμος Κυρία Ἑλένη Ροδοκανάκη.

Ἐκ τῆς ἀφῆκετο ἐκ Μεσσολογίου ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ. Ἀγγελὸς Λαγκαδᾶς, εἰρηνοδίτης.

Τὸν νεαρὸν καὶ συμπαθέστατον φίλον κ. Μίμην Λεπιτόσην, ὑποστάντα μετὰ σπανίας ὄλους ἐπιτυχίας τὴν παρελθούσαν Δευτέραν τὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις του καὶ ἀναγορευθέντα, ἐπαξίως τῶν ἐμβριθῶν μελετῶν του, δικάτορα τοῦ Δικαίου ἀπὸ καρδίας συγχαίρομεν.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ῥοδεῖον Ἀθηνῶν Τὴν περὸ πρὸς Κυριακὴν, 24ην τρέχοντος, ἐδόθη συναυλία τῆς ὀρχήστρας, ἡ ὁποία ἐστέφη διὰ μεγάλῃ ἐπιτυχίας καὶ τῆς ὁποίας τὸ πρόγραμμα ἔχονεν ἀναγραφήν πρὸ ἡμερῶν.

Ῥοδεῖον Δόστερ Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπέστη ἐδόθη εἰς τὸ Ῥοδεῖον Δόστερ πρῶτῃν δοκιματικὴ συναυλία, εἰς τὴν ὁποίον ἔλαβον μέρος αἱ Δες Κατσαρᾶ, Ζήτου Ζαλάπα, Χόνδρου, ὁ κ. Α. Ἀντωνόπουλος κλπ.

ΑΣΗΜΑΝΤΑ ΛΟΓΙΑ

Καὶ σήμερα ἐπερίμενα μὲ τὸ ταχυδρομεῖο τὴν φωτογραφίαν. Δὲν τὴν ἔλαβα! μὴ νομίσεις οὐ μ' ἐνοιῶσε καθόλου. Τί σημασία θάρομαι εἰς τὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον τῆς φωτογραφίας τῆς μνήμης μου, ποῦ εἶνε πάντα φρόνια, ζωγραφισμένη μὲ ἀγνωστα χρώματα στὰ μάτια μας, ἐκφρατικὴ μὲ τόση δύναμιν, ὅση μορεῖ νὰ δόσῃ ἡ ψυχὴ μου. Χωρὶς νὰ εἶμαι ρομαντικὸς μ' ἀρέσει νὰ βλέπω καλλιτέρα μὲ μάτια τῆς ψυχῆς μου παρὰ μὲ τὰ φρονικά μου, ποῦ μόνο ἀνοσιεῖ καὶ ἀηδῆς ἀντιλαμβάνονται, καὶ μ' ἐμπνέουν τὸν ἀποτροματισμὸν. Ἐοῖ φθάνω καλλιτέρα ἐκεῖ ποῦ θέλω.

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ῥοδεῖον Ἀθηνῶν Τὴν περὸ πρὸς Κυριακὴν, 24ην τρέχοντος, ἐδόθη συναυλία τῆς ὀρχήστρας, ἡ ὁποία ἐστέφη διὰ μεγάλῃ ἐπιτυχίας καὶ τῆς ὁποίας τὸ πρόγραμμα ἔχονεν ἀναγραφήν πρὸ ἡμερῶν.

Ῥοδεῖον Δόστερ Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπέστη ἐδόθη εἰς τὸ Ῥοδεῖον Δόστερ πρῶτῃν δοκιματικὴ συναυλία, εἰς τὴν ὁποίον ἔλαβον μέρος αἱ Δες Κατσαρᾶ, Ζήτου Ζαλάπα, Χόνδρου, ὁ κ. Α. Ἀντωνόπουλος κλπ.

Ῥοδεῖον Δόστερ Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐπέστη ἐδόθη εἰς τὸ Ῥοδεῖον Δόστερ πρῶτῃν δοκιματικὴ συναυλία, εἰς τὴν ὁποίον ἔλαβον μέρος αἱ Δες Κατσαρᾶ, Ζήτου Ζαλάπα, Χόνδρου, ὁ κ. Α. Ἀντωνόπουλος κλπ.

ΟΚΤΑΣΤΙΚΑ

ΓΑΛΗΝΕΣ-ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

Σὰ γάλα δούμοιζεν ὁ ἀφρός μὲ τὰ φτερά τοῦ κύκνου πᾶνον σὶς Λίμνης τὰ νερά, ὁ ἑνα ὀλοσάρον νύμφα, καὶ ἀπὸ μακροῦσε ὀρέγεται τὸ μᾶτι νὰ διακρίνῃ ἂν εἶνε γάλα, ἂν εἶνε σπέρμα, ἂν εἶνε ἀφρόν τοῦ κύβου. Καὶ τρέχει ἀπάνω σὺ νερὸ σὰ μὴ λευκότης στάλα μ' εἶνε ἡ Λίμνη ἑνα ὄνειρο μὲ στῶν ματιῶν τὸ ζῆπνο μ' εἶνε ὄνειρο καὶ τὰ φτερά καὶ ὁ ἀφρός καὶ τὸ γάλα ποῦ μὲ σὶ τὴν Λίμνη ἀφροσποῦν τὸ κύκνον καὶ τὰ φτερά.

Πίχουον τὰ χεῖρα Σου ἀνθὸν στεφάνη καὶ εἶνε μαγιάρα τὰ δύο Σου χεῖρα καὶ τὰ χεράμα Σου καὶ τ' ἄνθια, ταῖρια εἶνε οὐράνια.

Πίχουον τὰ χεῖρα Σου ἀνθὸν στεφάνη καὶ εἶνε μαγιάρα τὰ δύο Σου χεῖρα καὶ τὰ χεράμα Σου καὶ τ' ἄνθια, ταῖρια εἶνε οὐράνια. Τ' ἀνθοστεφάνη Σου γὰ ποῖον τοῦ κόμου ἐτύχη τὰ φτερά; Χέλια νὰ δύο Σου ποῖον τὰ γλυκοῦσιόουον σὺ πλερὸ Σου; Πέσ μου, ὦ φῶς μου!

ΟΚΤΑΣΤΙΚΑ

ΓΑΛΗΝΕΣ-ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

Σὰ γάλα δούμοιζεν ὁ ἀφρός μὲ τὰ φτερά τοῦ κύκνου πᾶνον σὶς Λίμνης τὰ νερά, ὁ ἑνα ὀλοσάρον νύμφα, καὶ ἀπὸ μακροῦσε ὀρέγεται τὸ μᾶτι νὰ διακρίνῃ ἂν εἶνε γάλα, ἂν εἶνε σπέρμα, ἂν εἶνε ἀφρόν τοῦ κύβου. Καὶ τρέχει ἀπάνω σὺ νερὸ σὰ μὴ λευκότης στάλα μ' εἶνε ἡ Λίμνη ἑνα ὄνειρο μὲ στῶν ματιῶν τὸ ζῆπνο μ' εἶνε ὄνειρο καὶ τὰ φτερά καὶ ὁ ἀφρός καὶ τὸ γάλα ποῦ μὲ σὶ τὴν Λίμνη ἀφροσποῦν τὸ κύκνον καὶ τὰ φτερά.

Πίχουον τὰ χεῖρα Σου ἀνθὸν στεφάνη καὶ εἶνε μαγιάρα τὰ δύο Σου χεῖρα καὶ τὰ χεράμα Σου καὶ τ' ἄνθια, ταῖρια εἶνε οὐράνια.

ΟΚΤΑΣΤΙΚΑ

ΓΑΛΗΝΕΣ-ΤΡΙΚΥΜΙΕΣ

Σὰ γάλα δούμοιζεν ὁ ἀφρός μὲ τὰ φτερά τοῦ κύκνου πᾶνον σὶς Λίμνης τὰ νερά, ὁ ἑνα ὀλοσάρον νύμφα, καὶ ἀπὸ μακροῦσε ὀρέγεται τὸ μᾶτι νὰ διακρίνῃ ἂν εἶνε γάλα, ἂν εἶνε σπέρμα, ἂν εἶνε ἀφρόν τοῦ κύβου. Καὶ τρέχει ἀπάνω σὺ νερὸ σὰ μὴ λευκότης στάλα μ' εἶνε ἡ Λίμνη ἑνα ὄνειρο μὲ στῶν ματιῶν τὸ ζῆπνο μ' εἶνε ὄνειρο καὶ τὰ φτερά καὶ ὁ ἀφρός καὶ τὸ γάλα ποῦ μὲ σὶ τὴν Λίμνη ἀφροσποῦν τὸ κύκνον καὶ τὰ φτερά.

Πίχουον τὰ χεῖρα Σου ἀνθὸν στεφάνη καὶ εἶνε μαγιάρα τὰ δύο Σου χεῖρα καὶ τὰ χεράμα Σου καὶ τ' ἄνθια, ταῖρια εἶνε οὐράνια.

Πίχουον τὰ χεῖρα Σου ἀνθὸν στεφάνη καὶ εἶνε μαγιάρα τὰ δύο Σου χεῖρα καὶ τὰ χεράμα Σου καὶ τ' ἄνθια, ταῖρια εἶνε οὐράνια. Τ' ἀνθοστεφάνη Σου γὰ ποῖον τοῦ κόμου ἐτύχη τὰ φτερά; Χέλια νὰ δύο Σου ποῖον τὰ γλυκοῦσιόουον σὺ πλερὸ Σου; Πέσ μου, ὦ φῶς μου!

Η ΜΕΛΛΟΘΑΝΑΤΗ

(ΕΠΑΡΧΙΑΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ)

1
Σά νέα κ' εὐμορφη, —τί κ' ἄν ἦταν παταδο-
πούλα;— ἡ μαυρομάτα Ἀγγελική, ἡ μικρότερη
τοῦ πατᾶ —Στέλιου τοῦ Μυλωνά, ἀγαπήθηκε ἀπὸ
ἕνα νέο καὶ τὸν ἀγάπησε κ' αὐτή.

Τὸν ἔλεγαν Τάση, κ' ἦσαν μονάκριβος τοῦ
Πόρφου, τοῦ πλούσιου χωριάτη ποὺ καθόταν
στὴ χώρα γιὰ νὰ τὸν σπουδάξῃ, κ' ἦταν μελα-
χροῖνος καὶ νόστιμος, ζωηρός κ' ἀγαπησιόφρων,
κ' ἐξεκινούσε ἐπίτηδες ἀπὸ τὴ μακρυνὴ γειτονία
τοῦ, γιὰ νὰ βλέπῃ τὴν Ἀγγελικὴν ποὺ τὸν ἐφύλαγε
σὸ παράθυρο, —κοντούλα καὶ γιομάτη, δεκαο-
χτὸ χρόνων, ποὺ τὸν δέλεαι, —καὶ τὰ βράδια
τῆς ἔκανε συχνὰ ὄνειρα **σερβανάτες** με τοὺς φίλους
τοῦ καὶ τῆς τραγουδοῦσε :

Ἀγγελικουλά Ἰάχαρη, Ἀγγελικουλά μιλί,
Ἀγγελικουλά κρό νερό ποὺ πίνουν οἱ Ἀγγέλοι... .

Κι' ἕνα βράδυ αὐγουστιάτικο, ἀφοῦ διαλύθηκε
πιά ἡ σερενάτα κ' οἱ φίλοι τραβήξανε γιὰ τὰ
σπίτια τους, ὁ Τάσης ἔμεινε ἀγὰ, καὶ κατάφερε
τὴν Ἀγγελικὴν, —πολὺ πρῶμα, βλέπεις!— νὰ κα-
τεβῇ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τῆς, ποὺ ἦταν στὸ
πλάτωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἔρημο ἐκείνη τὴν ὥρα,
δίπλα στὸ τετραῖοφο καμπαναριό.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ κατέβαινε στὴν
πόρτα τῆς Ἀγγελικῆς, γιὰ νὰ μιλήσῃ ἀπὸ κοντὰ
με τὸν καλὸ τῆς. Φαίνεται ὅμως πὼς ἔκεινο τὸ
βράδυ, ὁ Τάσης τὰ εἶχε προσχεδιασμένα ἀπὸ νω-
ρίς, γιὰ νὰ γαῖ καὶ παραπάνω. Γιὰ τὴν πρῶ-
θη αἴσθησιν ἐξεκλειδίωτη ἡ πόρτα τοῦ καμπανα-
ριοῦ, καὶ μόλις τῆς ἐσποῦσε, τάχα γιὰ νὰ ἰδῇ
ἂν ἀνοίγῃ, ἐκείνη ἀνοίξε διαλύτη... Γι' αὐτὸ
καὶ πρέπει νὰ εἶχε ὁ Γιάννης ὁ **καμπαναριός**, ποὺ
κρατούσε τὸ κλειδί τοῦ καμπαναριοῦ, ὁ γέρο...
μειδύτατος. Μπορεῖ, βέβαια, νὰ πῆρε ἀπὸ τὸν
Τάση κανένα δίδραχμο νὰ πῆ, —ἴσως καὶ πεντά-
δραχμο, —μὲ τὴν συμφωνία νὰ **ἔαστοχῆσῃ** ἐκείνο
τὸ βράδυ, καὶ νὰ μὴν κλειδώσῃ τὴν πόρτα, τὴν
ὥρα ποὺ θάρπυγε, ἄφοῦ θὰ σημαίε **μὲ τὴν μία**
καὶ τὸν ἑσπερινό. Ποίος θὰ τὸ καταλάβαινε, καὶ

τίνος θάρχόταν ἡ ἰδέα νὰ δοκιμάσῃ νάνεβῃ στὸ
καμπαναριό, ποὺ ὅλοι τοῖς ἔξεραν τέτοιες ὥρες
πάντα κλειδωμένο!...

Ἔτσι θὰ ἦταν. Γιατὶ μόλις ἀνοίξε ἡ πόρτα, ὁ
Τάσης εἶπε:

— Μὰ! Ὁ καμπαναριός σας ἔσποχῆσε νὰ
κλειδώσῃ ἀπόψε. Καλλιτέρα!... Δὲς καὶ τὸκαμε
ἔσποχῆσε γιὰ μὰς... Ἐλα, ἔλα νάνεβῆμε στὸ καμ-
παναριό... Ἐκεῖ —πάνον εἴμαστε πὸ σίγουροι...
Τρελλὴ καὶ σασιτομένη [ἀπ' τὴν ἀγάτη ἡ Ἀγ-
γελικὴ δὲν ἐστοχάστηκε τίποτα καὶ —ἀνάθεμα
τῆς ὥρα!— ἐκλείσει σιγὰ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ
τῆς κ' ἀκολουθετὸν Τάση ὡς τὴν διπλανὴν τοῦ
καμπαναριοῦ. Τὴν ἐκλείσαν κ' αὐτὴ ἀπὸ μέσα
κ' ἄρχισαν νάνεβαίνον με φόβους, με γέλια καὶ
μὲ φιλιά. Ὁ πύργος εἶχε σκαλίτσα στενὴ, στενὴ
φρτὴ, ἀτέλειωτη, καὶ κάθε τόσο ἦταν τρυπημένος
ἀπὸ μικροὺς στενωμάτους φεγγίτες, ἀνοικτοὺς
στὴ φεγγαρόφοτη νυκτιά. Δὲν ἔκανε καὶ πολὺ
σκοτάδι ἐκεῖ μέσα. Ἡ Ἀγγελικὴ ποὺ ἤξερε τὰ
κατατόπια κ' εἶχε συνειδησιμὴ τὴν σκαλίτσα, ἄ-
νέβαινε μπροστὰ σὰν οδηγητῆς, κ' ἔτρεχε μάλι-
στα βιαστικὰ, γιὰ νὰ μὴ τὴν προφθάσῃ ἀπὸ πίσω.
Ὁ Τάσης, ποὺ τὴν κληρονομήσει νὰ τὴν ἀγαλιάσῃ.
Στὰ κεφαλοσκαλα ὄμοια, ποὺ σὰ νὰ χωρίζαν τὸν
πύργο σὲ δύο —τρία πατώματα, σκεκτανὴ ἡ κόρη
λαγνασιμένη, κ' ἐκεῖ τὴν ἐφθανε ὁ νέος καὶ
τὴν ἀγκάλιασε μὰ στιγμῆ... μὰ στιγμὴ μονάχα...
ὡς ποὺ τοῦ ἔξεργε ἀπ' τὰ γέλια ἐκείνη, κ' ἄρ-
χιζε πάλι τὸ ἀνάβημα καὶ τὸ τρελλὸ κυνηγητό.

Ἔτσι ἐφθασαν ὡς τὴς καμπάνες. Ἦταν σὰ μὴ
μεγάλὴ ὀλόφωτη σάλα, σὸ ἀπάνω πάτωμα τοῦ
πύργου, κ' εἶχε ὀκτὸ μεταλλοκόποιες γύρω, ἀπὸ
δύο σὲ κάθε μεριά, κ' ἔβγαναν ὅλες στὸ ἴδιο
σιδερένιο μεταλλόνι, τὸ πρῶτο, ποὺ τριγυρίζε σ'
ἐκείνο τὸ ὕψος τὸν πύργο· γιὰτὶ ἀκόμα πὸπάνω
τὸν ἔβωνε καὶ δεύτερο κομψὸ μεταλλόνι, ὅμοιο
μὲ τὸ κάτω, ὅπου ἔβγανε κανεὶς ἀπὸ τὴς θυρίδες
τῆς σοφίτας ποὺ τρυπούσαν τὸ θόλο, —ἕνα κόκ-
κινο θόλο μὲ λευκὸ ὀβελίσκο καὶ μεγάλο τριδι-

πλο σταυρὸ στὴν κορυφῆ. Ἐκεῖ, στὴ μεγάλη σάλα,
κρεμόνταν ἡ καμπάνη; μὰ πελόρια στὴ μέση,
ἀκούνητη, ποὺ τὴν ἀκρὴ τοῦ χοντροῦ γλωσσίδου
τῆς ἐφθάνει νὰ τὴν πιάσῃ μὲ τὸ χερί, μὰ ποὺ ἡ
κορυφὴ τῆς χανόταν ψηλὰ στὸ χάος τῆς σοφίτας,
— ἄλλες δύο δευτέρως καλλί, καὶ κατὰ ἄλλες
μικρὲς ὀλόγυρα τῆς, κρεμασμένες ἀπὸ κινήτους
ἄξονες, ποὺ τὴς βαρούσαν αὐτὲς ὄχι ἀπειθείας μὲ
τὸ χερί στὸ γλωσσίδι, παρὰ μὲ σκονιάτὰ δεμένα
ἀπ' τὴν κορυφῆ. Ὀλόκληρο γιγάντιο **πιάνο**—**φάρτε**
στημένο ἐκεῖ πάνω, βουβὸ, ποὺ περιέμενε τὸ μου-
σικό του γιὰ νὰ τρανιάξῃ ὀλόγυρα τὸν ἀέρα καὶ
νὰ σκορπίσῃ σ' ὅλη τὴ χώρα τὴ βοερὴ συναυλία
του, μὲ χίλιους ἤχους ταριαστούς κ' ἄρμονικούς,
ἀπὸ λογιῶν—λογιῶν μεταλλίνα στόματα κ' ἀπὸ
λογιῶν—λογιῶν γλωσσίδια.

— Ἀ! τί ὄρατα!...

Τόση ἦταν ἡ μαγεία, ποὺ παρουσιάστηκε ἄξα-
φνα ἐμπρός στὰ μάτια τοῦ νέου, ὡστε λησμόνησε
καὶ τὴς καμπάνες νὰ καλοκυντάξῃ, —ἀν καὶ ἦταν
ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἀνέβαινε σὲ μεγάλο καμπα-
ναριό, — καὶ τὴν Ἀγγελικὴν τοῦ ἀκόμα νάγα-
λιάσῃ, ἀν καὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τὴν εἶχε
εἶσι στὴ διάθεσί του... Ἔβλεπε γύρω ἀπ' τὴς ὀλό-
νοικτες μεταλλοκόποιες καὶ δὲν ἐχόρταινε τὸ φω-
τισμένο ἀπ' τὸ φεγγάρι. Ἦταν ἀλήθεια, κατὰ ἄ-
φραστο καὶ ἀπερίγραπτο νὰ κυττάξῃ ἀπὸ ἐ-
κείνο τὸ ὕψος πὸς οἱ πλατεῖες θάλασσες ἀγκυλά-
ζαν τὴς στενωμάτους στεριές, καὶ πὼς ἐδαντέλλο-
ναν περὶ γύρω τὰ σκοτεινὰ βουνα τὸ βαθυνάλαζο
σοφάνο, σὰν χρυσοκονισμένο, καὶ πὼς ἐμύρα-
ναν ὀλοένα τὰ σπῆτια, ἀρχινώντας ἀπὸ τὸ πέλαγο
τῶν κεραμιδιῶν ποὺ ἀπλόωνταν κάτω, ὡς πέτρα,
στὰ ριζοβόνια τῶν λόφων, ὅπου ἀκόμη ἀνέβρα-
ναν σπηλιότνια ἀρὰ καὶ λιγοστὰ, σὰν πρόβατα
παραστρατιομένα ἀπ' τὸ μεγάλο κοπάδι.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ ἔτσι...
Πρέπει νὰ πιστέψῃ κανεὶς δι' ἐγεννήθηκα μὲ
τὴν ἀγωνίαν στὴ καρδιά.

Ἔτσι εἶνε ὁ χαρακτήρ μου!...

Ἐνῶ τοῦ μικροῦ ρωσοῦ ἀδιαφέρει πολὺ!
νομίζει κανεὶς δι' εἶνε φτιασμένος σὰν ἕνα μπα-
σοῦνι, ὁ δικὸς μου ὅμως μοιάζει μ' ἕνα κομμάτι
καουτσούκ. Χωρὶς νὰ μὲ πειράξῃ κανεὶς ἐγὼ
κορδίζομαι.

... Παραδείγιμας χάριν διαν περπατῶ στοὺς
δρόμους καὶ κυττάω αὐτὸ καὶ ἐκείνο τὸ πρᾶγμα,
ἐνῶ δὲν ἔχω τίποτε οὔτε μου φταίει κανεὶς, αἰ-
σθάνομαι δι' προσβάλλομαι.

Καὶ ὁ μικρὸς ρωσοῦς;
Αὐτὸν δὲν τὸν νοιάζει τίποτε, ἐνῶ ἐγὼ δὲν
ἔξω καλὰ, καλὰ τί θέλω καὶ τί ἐπιθυμῶ...
Ἄ! ναί... ὅλα τὰ θέλω, τὰ ἐπιθυμῶ!...

Ἐν τούτοις μὲνο μὲσα σ' αὐτὴν τὴν τρύπα
ποὺ ἐργάζομαι, ἐργάζομαι πάντοτε καὶ πάντα δὲν
ἔχω τίποτε, τίποτε...
Τὸ ἴδιο καὶ εὐ!

Καὶ ὅμως εἶσαι μὴ γυναίκα ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες
—οὔτε περισσότερο, οὔτε λιγώτερο! Τὸν ἑαυ-
τόν σου τὸν ἔξω καλὰ ἐγὼ; ἀκόμη καὶ μὲ πιά
σκέψῃ θὰ ξυπνήσῃς αὐτὸ τὸ πρῶτο, γιὰτὶ σὲ ἔχω
συνειθισε ἀπὸ τόσων ἐτῶν ζωῆς ποὺ ἐκάμαμε
μαζύ.

Τὶ ζωὴ εἶνε αὐτή; σὲ ἔρωτο.
Τὶ ἐνδιαφέρον μπορεῖ νὰ ἔχῃ γιὰ μένα;
Κανένα...
Ἄ! τότε πγαίνω καὶ ἐγὼ στὴν ταβέρνα, γιὰτὶ
ἐκεῖ μπορῶ νὰ διασκεδάσω!

— Μὰ τότε γιὰτὶ παντρεύτηκες;
— Γιατὶ; — καὶ ὁ Γκρέσκας χαμογέλασε—μο-
ναχὰ ὁ διάβολος ἔξερε γιὰτὶ!

Θέλεις νὰ σοῦ μιλήσω μὲ συνειδησι ἐξεκάθαρη;
Δὲν θὰ ἠθέλα νὰ παντρευθῶ ποτέ μου... Καλ-
λίτερα θὰ μοῦ ἦτο νὰ ἐγίνοντο στουλιήτης καὶ
νὰ περπατῶ ἔξω ἀπὸ τὸν τόπο... Ὁ φροφῶσα τῆς
πείνας, μὰ θὰ εἶμαι ἐλευθέρως. Θὰ ἐπιγίναμε
ὅπου ἠθέλα! Ἄ! ἐγὼνεία ὄλο τὸ κόσμος...
— Ἄ! τότε τρῶβα καὶ ἄρσισε καὶ μένα ἐλευ-
θερη, ἀπαντούσε ἡ Ματρίνα ἐτοιμὴ νὰ ἀρχίσῃ τὰ
κλάματα.

— Εἶναι δικὴ μου δουλειά.
— Ποῦ!... καὶ τὰ μάτια του ἐκοκκίνιζαν ἀπει-
λητικὰ.

— Μὴ φωνάζεις... δὲ σὲ φοβοῦμαι...
(Ἀκολουθεῖ)

— Μήπως ἔδωκες μὲ κανένα συνέντευξι;...
μίλα!

— Ἀφσέ με!

— Νὰ σ' ἀφῆ... ποῦ! ἐφάναξεν ὁ Γκρέσκας,
καὶ τὴν ἀρπαξεν ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τῆς πέ-
ταξε τὴν μαντίλλα τῆς ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Τὰ κυττήματα ἐδαμνίζαν τὴν Ματρίνα, μὰ
τὸ δαμόνισμα αἰδοῦ, τὴν ἔκαμε νὰ αἰσθάνεται
μὴ χαρὰ ἀπειρὴ ἡ ὅποια τὴν κατακούσε ἐξ
ὀλοκληροῦ καὶ ἀντὶ μὲ δύο τῆς λόγια νὰ κατα-
παύῃ τὸ θυμὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ἀπειναντίας τὸν
ἐξηρηθίσε περισσότερο προκαλοῦσα αὐτὸν μὲ
κατὰ παράξενα μειδιήματα καὶ μορφαμούς ποὺ
ἔκοιμε μὲ τὰ μοιτρά τῆς.

Τότε ὁ Γκρέσκας ἐγίνετο ἔξω φρενῶν καὶ τὴν
κτυποῦσε, τὴν κτυποῦσε μὲ ὄλο του τὸ δίκχο.
Καὶ τὴ νύχτα, ὅταν καταβλημένη ἡ δυστυ-
χησιμὴ γυναίκα ἐξαπλόωνε στὸ κρεβάτι στὸ
πλάι τοῦ ἀνδρα τῆς, αὐτὸς τὴν κτυποῦσε μὲ λο-
ξὲς ματιές καὶ ἀναστενάξες βαθεῖα.

Ἠσθάνετο τὸν ἑαυτὸ του ταραγιμένο ἡ
συνειδησις του τὸν ἔτυπε καταλάβαινε δι' ἡ ζη-
λοτυπία του δὲν εἶχε κανένα λόγο καὶ δι' εἶχε
κτυπήσει τὴ γυναίκα του αἰδικο.

— Νὰ πᾶρ' ἡ ὄργη, ἔλεγε μὲ πίκρα.
Μὰ καὶ εἶνε δικὸ μου λάθος ἂν ἔχω τὸν χα-
ρακτήρ μου φτιασμένος ἔτσι;

Μὰ καὶ ἐσὺ εἶσαι περιεργῆ...
Ἄντι νὰ μοῦ δίνης δίκχο μὲ προκαλεῖς.
Γιατὶ μὲ προκαλεῖς;

Ἡ Ματρίνα ἔμεινε σιωπηλὴ, ἤξερε ὅμως γιὰτὶ.
Ἔξερε δι' μετὰ τὰ ἐνλοκοπήματα καὶ τῆς βο-
σὲς θὰ ἐδέχετο τὰ χάδια καὶ τὰς φιλοφρονησις
τῆς συμφιλιώσεως. Καὶ ἦτο ἐτοιμὴ νὰ πληρῶσῃ
τὰ χάδια αὐτὰ, κάθε μέρα, μὲ τὰ πλευρά τῆς
ποῦ ἐξυλοκοποῦντο ἀγρίως.

Καὶ ἔκλαιγε μὲ δάκρυα χαρὰς πρὶν ἀκόμη ὁ
ἄνδρας τῆς ἄλωνε τὸ χερί του γιὰ νὰ τὴν ἀγ-
γίσι.

— Φτάνει Ματρίνα, φτάνει! φτάνει περιστέρα
μου, ἀγαπημένη μου...
Συγχώρησε με...
Καὶ τῆς ἔδεδνε τὰ μαλλιά, τὴν ἀγκάλιασε, τὴν
φιλοῦσε καὶ ὄλη ἡ πίκρα ποὺ εἶχε ποτίσει ὀλό-
κληρη τὴν ὑπαρξί του, τοῦ ἔκαμε τὰ δόντια νὰ
τρῖζον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

ΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ ΟΡΛΑΜΦ

(8) ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΠΥΡΡΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Γκρέσκα εἶνε προφανέστα-
τον δι' ἡ ἀδικουμένη γυναίκα δὲν μποροῦσε νὰ
τὰ καταλάβῃ, ἀλλ' ἡ γυνίκα φωνῆ μὲ τὴν ὁποῖαν
ὀμιλοῦσαν ὁ ἀνδρὸς τῆς, τὴν ἐβεβαίωσαν δι' δὲν
διέτρεφε νέον κίνδυνον ἐνλοκοπήματος.

Ἄ! ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ἀποκατα-
θῶμαι καλλιτέρα καὶ νὰ συνηθίσωμεν ὁ ἕνας
τὸν ἄλλον ἐπὶ τέλους, ἔλεγεν ἡ Ματρίνα—χωρὶς
νὰ λογαριάζῃ δι' ἀρετὰ ἴδι εἶχαν συνειδησι νὰ
ζοῦν μαζύ.

— Νά, ἂν ἐκάμαμε κανένα παιδί, θὰ εἶμεθα
καλλιτέρα! ἔλεγεν ἡ Ματρίνα ἀναστενάξουσα.
Θὰ εἶχαμε τοῦλάχιστον νὰ σκεπτόμεθα κατὰ τι
γιὰ τὸ μέλλον.

— Ἐ, καλὰ, καὶ τί κάνεις τόσο καιρὸ; Γιατὶ
δὲν τὸ γεννᾷς;

— Μὰ, μὰ μὲ τὰ κυττήματα ποῦ μοῦ δίνεις
δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἔγγυος... Μὲ κυττᾷς πολὺ δυ-
νατὰ στὴν κοιλία καὶ στοὺς γοφούς...

Ἄν τοῦλάχιστον δὲν μὲ ἐκλωτσοῦσε...

Ὁ Γκρέσκας τότε ἔσποχεσε καὶ μὲ θυμὸ:
— Καὶ ποῖος μπορεῖ, ἔλεγεν ἀπαντῶν, στής
στιγμὲς αὐτὲς νὰ λογαριάζῃ πὼς κυττᾷ, καὶ μὲ
τί κυττᾷ;

Καὶ ἔπειτα δὲν εἶμαι κανένας δῆμιος.
Δὲν κυττᾷ γιὰτὶ μ' ἀρέσει νὰ δερνω, ἀλλ' ἀπὸ
τὴν ἀγωνίαν.

— Μὰ ἀπὸ ποῦ σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἀγωνία;
ἤρρωτα μὲ ἀφέλειαν ἡ Ματρίνα.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ τύχη μου, Ματρίνα! προσέθε-
σεν ὁ Γκρέσκας φιλοσοφικῶς.

— Ἡ τύχη μου καὶ ὁ χαρακτήρ μου!

Γιὰ πὲ μου, μήπως εἶμαι ἐγὼ χειρότερος ἀπὸ
τοὺς ἄλλους, ἀπὸ τὸν μικρὸν ρωσοῦ, παρα-
δείγιμας χάριν; Καὶ ὅμως αὐτὸς τῆς χωρὶς νὰ
τυραννεῖται ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν αὐτῆν.

Καὶ εἶνε ὀλομόναχος; δὲν ἔχει οὔτε γυναίκα,
οὔτε κανέναν ἄλλον.

... Ἐγὼ καὶ χωρὶς ἐσένα θὰ εἶμουνα πάλι τὸ
ἴδιο. Καὶ ἐκείνος τίποτε!

Κατνίξει τὴ πῆλα του καὶ γελᾷ καὶ πάντα εἶνε
ἐχαριστημένος!

402 ΜΗΝΙΑΙΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

11) Παιγνιον.

Σύρατε τρεῖς γραμμάς εἰς τὸ ἔ-
ναντι σκέδιον οὕτως ὥστε ἔκαστον
νεύον νὰ ἐξοικεταί χωρισμένον
τοῦ ἄλλου διὰ τῆς γραμμῆς.
Σουέζιος Διῶρῦς (Σουέζ)

12) Ἐπιγραφὴ. Ο Ο Λ Δ Ο Ν Ο Δ Ι Ε
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ε Ν Ι Ρ Ε Ν Ε Μ Ρ Σ
Ἐναντι ἐπιγραφῆς. Π Γ Α Α Υ Π Α Ο Π Τ
Χ. Δημητρε. (Ἀθῆναι) Ι Ο Α Γ Ι Α Η Ε Ω Η

13-17) Μαγικὸν γράμμα.
Τῆ παρεμβολῆ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐ-
τοῦ, εἰς τὸς κάτωθι λέξεις σχηματίσων ἄλλας τόσας.
Πρὸς—Σ.ἀμ.—Φίλος.—Πάρος.—Νῆξ.
Φ. Παράδοξον (Πειραιεύς)

18) Γρίφος.
Η Μ Β ρ θ ζ
σ ι Ν. Θ. (Σέρφιος)

ΣΗΜ.—Αἱ λύσεις τῶν ἄνω αἰνιγμάτων γεγραμ-
μένα ἐπὶ θαλάσσιον φύλλον χάρτου καὶ συνοδευό-
μενα ὑπὸ δεκατέσσερον γράμματοςήμου γίνονται δε-
κτικὰ ἐν τῷ γραφείῳ τῆς «Ἀφῆνης» μέχρι τέλους
Φεβρουαρίου. Τὰ βραβεῖα καὶ αἱ λύσεις εἰς τοὺς ἔ-
χοντας τὰς περισσότερας λύσεις ἐν ἑκάστῳ μῆ-
ναίῳ διαγωνισθῶ.

1 Πρῶτος (δρ βρ καὶ ἐτητ'α συνδ'ομῆ «Ἀφῆνης»)
2 Δεύτερος (ἀνὰ 3 δρ καὶ 1 ἔξ.μ. συνδρ.)
3 Τρίτος (ἀνὰ 1 τρῖμ. συνδρὸμῆν «Ἀφῆνης».)

ΑΝΟΙΚΤΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δεκτικὰ δημοσιεύσεις πρὸς 20
ΛΕΠΤΑ ΜΟΝΟΝ Ο ΣΤΙΧΟΣ ἐκ 36 στοι-
χείων. Διὰ τοὺς συνδρομητάς λε-
πτὰ 15 μόνον.

Ἡ δις «Ἀνθοστόλιος; ἀνοίξει; ἀνεαλιάσει σ. ρ.
καλλοπῆς, ὄρα καὶ γραμματισμοῦ εἰς διευθύνον
ρ, τ, Γύθειον.

Ἄν. σ. ρ. «Ἰαφροῦλα Παλλάδιον», Σανταροῦζα
Π. Καλαμάς.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΛΑΘΗ

Εἰς τὸ ποίημα τοῦ F. Grillparzer De-
cemberlied, τοῦ ὁποῖου τὴν ἔμμετρον με-
τάφρασιν προεκήρυξεν ἡ «Ἀφῆνη» εἰς τὸ
προηγούμενον φύλλον τῆς παρεσέφρησαν
μερικὰ λάθη, τὰ ὁποῖα νὰ διορθωθῶσιν ὡς
ἑξῆς: Εἰς τὸν 16ον στίχον
Treibt das Jnn're Blutte, ἀντὶ Sun're.
Εἰς τὸν 19ον καὶ 20ον
Flattern heimwärts, Kältescheu
Zu der Feuerfeite,
Εἰς δὲ τὸν 27ον καὶ 28ον
Lässt in Keim und Knospen seh'n,
Was sonst wüst gelegen.

Κουρ Κ. Κουμονάκου, Δ. Γδᾶφον καὶ
Σπ. Χελιώτην, Γύθειον. — Εὐχαριστοῦμεν
θὰ σᾶς προτινοῦμεν ὡς ἀντεπιστέλλοντα μέλη
τοῦ Συλλόγου.
Γιάγκου Μάλ., Ἐνταῦθα. — Ὁ δὲ δημοσιευθῆ
ἄμειως. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν.
Σπ. Χαλασιδίνον, Γαργαλιάνους, Βασι-

λιδῶν Ρέθυμνος, Θεσσαλονίκη, Ἀθῶν Νε-
άνιδα, Ἐνταῦθα. — Ἐλήφθησαν.

Εὐρυτον Καρπεντοῦτον. — Πολλὰ ἐστά-
λησαν εἰς τὴν διευθύνσιν ποῦ ἐγράψατε. Ἀπο-
ροῦμεν πὼς δὲν ἐλήφθησαν εἰσέτι.

Ἐθῆμ. «Πάτρα». Πάτρας. — Ἐγίνεν ὅπως
ἐπιθυμοῦμε. Παρακαλοῦμεν νὰ ἀναγγεῖλητε καὶ
ὁμεις ἐκάστην ἐβδομάδα εἰς τὸ φύλλον σας.

Σπ. Σβορών. Κάρου. — Ἐλήφθη, καὶ πρὸ
καιροῦ σᾶς ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα. Γράφετέ μας
ἐκ νέου διευθύνσιν σας μηπως ἔγραψῃ ἐσφαλ-
μένως. Εὐχαριστοῦμεν δι' ἐνεργείας σας καὶ ἀ-
ναμεινομεν. Εἴχομεν ἀποφασίσει νὰ μεταδῶμεν
τὸ φύλλον, ἐτότε δὲν ὑπεστηρίζετο ἀρκοῦντως.
Ἀλλὰ ἡ μηνιαία ἐκδόσις του εἶνε προτιμωτέρα
ὑπὸ φιλολογ. ἔσπῃν διὰ τοὺς ἀναγνώστὰς μας.

Κ. Γκολιδίν. Βόνιτσαν. — Ἐλήφθησαν
ὅλα. Καίτοι εἶνε γιγαστῶν, θὰ δημοσιευθῇ, πι-
θανῶς δὲ καὶ ἡ εἰκὼν ἀργότερον. Μὴ στέλλετε μη-
νομερῶς αἰνίγματα διότι γάνονται. Περιμένομεν
συλλογὴν διδοκλήρου.

Τάκ. Γκολιδίν. Ἐνταῦθα. — Ποιήματα
δημοσιευθέντα εἰς ἄλλα περιοδικὰ ἢ ἐφημερίδας
δὲν εἶνε δυνατόν ν'

ΠΑΡΑ ΤΗ ΔΑΦΝΗ

Αι μεταφράσεις του συνεργάτου μας κ. Ν. ΛΙΒΑΔΑ δ. φ.

ΟΡΑΤΙΟΥ

Ώδων Δ' βιβλ., Έκατονταετηρικός Ύμνος, 1907. — Δρχ. 1.

Ποιητική, έκδοσις γ' (Έλληνική Έκδοτική Έταιρεία) 1909. — Δρχ. 1.

Έκδόσεις καλλιτεχνικάι. Αμφοτέραι έλεύθεραι ταχ. τελών, δρχ. 1,75.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝΤΟΚΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ

Καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια

Τροποποιηθείσης της κλίμακος των τόκων των εις τραπεζικά γραμμάτια νέων εντόκων καταθέσεων εν δψει ή επί προθεσμία δηλοποιείται, ότι από της 15 'Απριλίου 1909 ή Έθνική Τράπεζα της Ελλάδος δέχεται παρά τε τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τοῖς Ὑποκαταστήμασιν αὐτῆς καταθέσεις εις τραπεζικά γραμμάτια ἀποδοτέας ἐν δψει ή ἐν ὀρισμένη προθεσμία ἐπὶ τόκῳ :

1) 2 τοῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν δψει ἀποδοτέας καταθέσεις μέχρι ποσοῦ δραχ. 10,000, πέραν τοῦ ποσοῦ τούτου τοῦ τόκου ὀριζομένου εις 1 ταῖς 0) κατ' ἔτος μέχρι 50,000 δραχμῶν, πέρα δὲ και τοῦ ποσοῦ τούτου εις 1) 2 ταῖς 0). Αἱ καταθέσεις αὐταὶ γίνονται δεκταὶ και εις ἀνοικτὸν λογαριασμὸν παραδιδόμενον τῷ καταθέτη βιβλιαρίου λογαριαμοῦ και βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2 ταῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **6** μηνῶν τοῦλάχιστον.

2) 1) 2 ταῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ ἐν ἔτος τοῦλάχιστον.

3 ταῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **δύο** ἔτη τοῦλάχιστον

3) 1) 2 ταῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **τέσσαρα** ἔτη τοῦλάχιστον.

4 ταῖς 0) κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τὰς ἀποδοτέας μετὰ **πέντε** ἔτη τοῦλάχιστον. ὡς και διὰ τὰς πέραν τῶν πέντε ἔτων ή τὰς διαρκεί.

Καταθέσεις εις χρυσὸν

Δέχεται ἔτι ἐντόκους καταθέσεις εις χρυσόν, ἤτοι εις φράγκα και λίρας Ἀγγλίας, ἀποδοτέας ἐν ὀρισμένη προθεσμία ή διαρκεί ἐπὶ τόκῳ.

1 1/2 %	κατ' ἔτος διὰ καταθ. 6 μηνῶν τοῦλάχ.
2 %	> > > > 1 ἔτους >
2 1/2 %	> > > > 2 ἔτων >
3 %	> > > > 4 >
4 %	> > > > 5 >

Αἱ ὁμολογίαὶ τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικά ή ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον και οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται παρά τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι και τῇ αἰτήσει τοῦ καταθέτου παρά τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς εις τὸ αὐτὸ νόμισμα, εις ὃ ἐγένετο ή κατάθεσις.

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, μυθιστόρημα.

Τέσσαρα κομψότατα, δμοίμορφα βιβλία, με καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον.

ΕΚΑΣΤΟΝ ΔΡ. 3

ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΣΣΑΡΑ ΜΑΖΗ ΔΡ. 10.

Παραγγεῖλαι διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιστολῆς ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν συγγραφέα :

Κον ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ
38 Ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας

Ε. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ. — 10-ΕΡΜΟΥ-10

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Υ. Γ.—Αἱ πλείσται τῶν φωτογραφιῶν τῶν δημοσιευθεισῶν εις τὸ ὑπ' ἀρ. 23 φύλλον τῆς «Δάφνης» ἀνήκουν εις τὸν κ. Ξανθοπούλον.

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΚΑΙ ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΑΡ. ΠΑΪΟΥ
ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ
ΑΡ. 55 Α
ΑΘΗΝΑΙ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΝ Τῷ ΕΚΘΕΣΕΙ ΤΟΥ ΒΟΥΡΩΣ 1907

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΜΕ ΤΑ ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΧΕΙΑ ΕΡΓΑΣΙΑ

Κ ΟΥΡΑΝΗ

ΞΑΝ ΟΝΕΙΡΑ

ΚΟΜΨΟΣΤΟΜΟΣ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

Εὐρίσκειται εις τὰ γραφεῖά μας ἀντὶ 2 δραχμῶν.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΔΗ

Καθ' ἐκάστην Κλήρωσιν
Ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἀξίας δραχ. 400,000
Παρέχονται κέρδη εις 2,000 γραμμάτ. ἀξίας δρ. 200,000

Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδέθησαν ὑπ' αἰξόντα ἀριθ. 1 25,000 Γραμμάτια παρέχοντα συμμετοχὴν εις ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα Τεσσάρων δραχμῶν και ὑπ' αἰξόντα ἀριθ. 25,001 - 100,000 Τέσσαρα Γραμματίων τιμώμενα Ἀξίας Δραχμῆς και παρέχοντα συμμετοχὴν εις τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

1... ..	εξ	80,000	80,000
1.....	εξ	20,000	20,000
2.....	ἀπὸ	2,000	5,000
6.....	ἀπὸ	1,000	6,000
15.....	ἀπὸ	400	6,000
25.....	ἀπὸ	200	5,000
1950.....	ἀπὸ	40	78,000
2000				200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου) 1910, ή δεύτερα τῇ 25 Ἀπριλίου (8 Μαΐου) 1910, ή τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ή τέτάρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου (13 Νοεμβρίου) 1910 και ή πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (13 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εις τὸ Γραφεῖον Λαχείων τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου και τῶν Ἀρχαιοτήτων, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εις Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων τμηματάρχης
Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΧΟΡΟΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΖΙΤΖΑ

Κάθε ἡμέραν μεγάλη συγγέτωσις γίνεται εις τὸ ἀνω χοροδίδα καλεῖον (πάρι δος Διομείας και Ἐρμού) νέων, χο εὐόντων με τὸ μόλις ἐξ Εὐώπης ἀφιχθέν νέον ὄργανον. Τρέξατε τώρα με τὰς ἐνορίας.

ΝΕΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΡΚΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 66

Ποικιλία και ἀφθονία παντὸς εἶδους γυναικειῶν στολισμοῦ. Φορέματα, Ἐπανωφόρια, Γαρνιτούρες, Γουναρικά κλπ. κλπ.

ΤΙΜΑΙ ΕΥΘΗΝΟΤΑΤΑΙ

ΜΕΤΑ ΤΡΙΑ ΦΥΛΛΑ ΑΡΧΙΖΕΙ:

„Η ΜΟΡΕΛΛΑ“

ΤΟΥ Ε. ΡΟΕ